

Sygn. akt III AUa 372/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Krystyna Smaga
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2015 r. w Lublinie

sprawy W. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek apelacji W. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 23 stycznia 2015 r. sygn. akt VIII U 2089/14

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 372/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 października 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił W. W. przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego, ponieważ nie spełnił wszystkich warunków do przyznania świadczenia przedemerytalnego wskazanych w art. 2 ust. 1 i 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. z 2013 roku, poz. 170 ze zm.), tj. w dniu rozwiązania stosunku pracy ukończył 56 lat, udokumentował łącznie 36 lat, 5 miesięcy i 29 dni okresów ubezpieczenia, a ostatni stosunek pracy wnioskodawcy nie ustał z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2013 roku, poz. 674 ze zmianami). Ponadto wnioskodawca nie przedłożył aktualnego zaświadczenia z Powiatowego Urzędu Pracy zawierającego informacje wskazane w art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

W odwołaniu od tej decyzji W. W. wniósł o jej zmianę i przyznanie świadczenia przedemerytalnego. Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2015 roku Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

W. W. urodził się w dniu (...).

W dniu 13 sierpnia 2014 roku zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z wnioskiem o przyznanie świadczenia przedemerytalnego. Decyzją z dnia 22 sierpnia 2014 roku organ Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawcy przyznania prawa do tego świadczenia. W dniu 29 września 2014 roku wnioskodawca wniósł do organu rentowego pismo z prośbą o ponowne rozpatrzenie sprawy i dołączył wypowiedzenie umowy o pracę.

Zaskarżoną decyzją z dnia 7 października 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych ponownie odmówił przyznania wnioskodawcy świadczenia przedemerytalnego.

Sąd ustalił, iż wnioskodawca udokumentował łącznie 36 lat, 5 miesięcy i 29 dni okresów ubezpieczenia, w tym 32 lata, miesiące i 19 dni okresów składkowych oraz 5 miesięcy i 11 dni okresów nieskładkowych.

Wnioskodawca pracował w Przedsiębiorstwie Budowlano (...) (...) sp. j. w L. od dnia 31 grudnia 2000 roku na stanowisku murarz – tynkarz. Z dniem 31 grudnia 2006 roku rozwiązano z nim stosunek pracy na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 kp z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia. Jako przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę wskazano częste zwolnienia lekarskie oraz niezdolność do wykonywania pracy na stanowisku murarz-tynkarz, która została stwierdzona zaświadczeniem lekarskim z dnia 27 września 2006 roku. Wobec braku możliwości zatrudnienia na innym stanowisku umowę o pracę z wnioskodawcą rozwiązano z dniem 31 grudnia 2006 roku.

W okresie od 14 lutego 1974 roku do 30 października 2007 roku wnioskodawca pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy z związku z wypadkiem przy pracy. Ponadto od dnia 27 lutego 2008 roku do dnia dzisiejszego jest zarejestrowany jako bezrobotny, w tym od dnia 6 marca 2008 roku do dnia 5 marca 2009 roku pobierał zasiłek dla bezrobotnych.

Sąd uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. z 2013 roku, poz. 170 ze zm.) prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która:

1) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta oraz 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

2) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2008 roku Nr 69, poz. 415, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o promocji zatrudnienia”, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn, lub

3) do dnia ogłoszenia upadłości prowadziła nieprzerwanie i przez okres nie krótszy niż 24 miesiące pozarolniczą działalność, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o systemie ubezpieczeń społecznych”, i za ten okres opłaciła składki na ubezpieczenia społeczne oraz do dnia ogłoszenia upadłości ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta

i 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

4) zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat, i do dnia, w którym ustało prawo do renty, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

5) do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn, lub

6) do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego, z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiadała okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 34 lata dla kobiet i 39 lat dla mężczyzn.

Zgodnie z art. 2 ust. 3 cytowanej wyżej ustawy świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;

2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;

3) złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Wnioskodawca wprawdzie w ostatnim zakładzie pracy pracował przez ponad sześć miesięcy, w pełnym wymiarze czasu pracy. Posiada status osoby bezrobotnej i przez co najmniej sześć miesięcy pobierał zasiłek dla bezrobotnych. Jednak ostatni stosunek pracy wnioskodawcy nie ustał przyczyn z dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2013 roku, poz. 674 ze zmianami). W dniu rozwiązania stosunku pracy tj. (...)wnioskodawca miał ukończone 56 lat i legitymował się stażem pracy wynoszącym 36 lat, 5 miesięcy i 29 dni. Nadto wnioskodawca nie wykazał, że w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych tj. warunku wskazanego w art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. W związku z powyższym wnioskodawca nie spełnił wszystkich wymaganych warunków do przyznania świadczenia przedemerytalnego.

Z tych względów i na mocy powołanych przepisów oraz na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca, zaskarżając go w całości.

Apelacja nie zawiera skonkretyzowanych zarzutów, z jej treści wynika, że zdaniem wnioskodawcy organ rentowy w sposób nieprawidłowy obliczył okresy składkowe i nieskładkowe, wnioskodawca przedstawia swoją wersję wyliczeń z której wynika, że legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze 32 lata, 5 miesięcy i 30 dni (a więc

niższym niż to przedstawił Sąd Okręgowy), dodatkowo w zastawieniu lat pracy (k. 28) przedstawia także wyliczenie, okresów ubezpieczenia po dacie rozwiązania ostatniego stosunku pracy.

Skarżący wniósł o zmianę wyroku i przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Apelacyjny podziela, ustalenia faktyczne i argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego wyroku a więc nie zachodzi potrzeba ich powtarzania.

Sąd Okręgowy zastosował właściwe przepisy prawa materialnego, które zacytował w uzasadnieniu wyroku, a które wskazują, że wnioskodawca nie spełnia wszystkich warunków niezbędnych do nabycia świadczenia przedemerytalnego.

Podkreślić należy, że do nabycia prawa do tego świadczenia wymagane jest łączne spełnienie wszystkich warunków określonych przepisami prawa. Stosunek pracy wnioskodawcy w ostatnim zakładzie pracy nie ustał z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2013 roku, poz. 674 ze zmianami). Stosownie do treści art. 2 ust. 1 pkt 29 tej ustawy - ilekroć w ustawie jest mowa o przyczynach dotyczących zakładu pracy - oznacza to:

- a) rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn nie dotyczących pracowników, zgodnie z przepisami o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników lub zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94 z późn. zm.), w przypadku rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z tych przyczyn u pracodawcy zatrudniającego mniej niż 20 pracowników,
- b) rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu ogłoszenia upadłości pracodawcy, jego likwidacji lub likwidacji stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych, organizacyjnych, produkcyjnych lub technologicznych,
- c) wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w przypadku śmierci pracodawcy lub gdy odrębne przepisy przewidują wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w wyniku przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę i niezaproponowania przez tego pracodawcę nowych warunków pracy i płacy,
- d) rozwiązanie stosunku pracy przez pracownika na podstawie art. 55 § 1¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy z uwagi na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków wobec pracownika.

W dniu rozwiązania stosunku pracy tj. (...)wnioskodawca miał ukończone 56 lat i jak ustalił sąd I instancji legitymował się stażem pracy wynoszącym 36 lat, 5 miesięcy i 29 dni. Już z powyższego wynika, że wnioskodawca nie spełnił wszystkich wymaganych przesłanek do przyznania świadczenia przedemerytalnego. Warunki do przyznania świadczenia winny być interpretowane ściśle, i jak już wyżej wskazano dla uzyskania prawa do świadczenia konieczne jest łączne spełnienie wszystkich warunków wymienionych w ustawie.

Sądy rozpoznające odwołania od decyzji organów rentowych w sprawie przyznania świadczenia przedemerytalnego nie są wyposażone w jakiegokolwiek instrumenty do zobowiązania organów rentowych do zwrotu uiszczonych należności w postaci składek, i z oczywistych względów argumentacja wnioskodawcy zawarta w apelacji a dotycząca tej kwestii pozostaje poza przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c.